

[Wilhelm]

Men når det kommer til sammenhængen, er vi stadig imod de samlede forslag med undtagelse naturligvis af kompensationsfor-slaget, lovforslag nr. L 219. Vi mener ikke, at det, som skal betales ved disse forslag, er prisen værd. Vi mener, at martspakken og den såkaldte beskæftigelsesplan er under al kritik og i alt væsentligt består i fuldstændig uanstændige arbejdsgivertilskud, som vil blive misbrugt, og der er ikke nogen større garanti for, at der er tale om egentlig merbeskæftigelse, især ikke når alle selvfølgelig må indrømme, at selve afgiftsforhøjelserne giver arbejdsløshed. Så kan man diskutere størrelsesforholdene lidt. Regeringen har tidligere sagt, at det giver 5.000-6.000 arbejdsløse, andre har sagt op mod 20.000, men arbejdsløshed giver det i hvert fald. Vi mener ikke, det er prisen værd, og på det punkt er vi altså klart uenige med SF.

Hvis man skal kigge på, hvad SF har opnået, så mener jeg nok, man bliver nødt til også at se det i lyset af, hvad hele dette spil er gået ud på, og det er ikke sagt tydeligt nok for mig at se. Dette spil er meget klart i månedsvis gået ud på, at socialdemokratiet for enhver pris vil have placeret sorteper hos SF. Socialdemokratiet fik et valgnederlag, og SF fik en valgfremgang, så nu skal, hvordan man så end skal bære sig ad, og uanset hvor langt man vil trække til højre for at følge de radikale, sorteper placeres hos SF.

Det er klart, at det udgør en vanskelighed for socialistisk folkeparti, og man må nok sige, at det ikke bare er i socialistisk folkepartis, men i det hele taget i venstrefløjens interesse, at den sorteper ikke bliver placeret.

Det er imidlertid også klart, at prisen for at undgå det kan blive meget høj. Jeg synes ikke, at SF i de forløbne måneder har gjort det tydeligt nok, at det er det, spillet går ud på, og at SF har forberedt, at på et eller andet tidspunkt kan det blive nødvendigt at foretage et brud, for som det kører nu og med den klare interesse, socialdemokratiet har i, at det på et eller andet tidspunkt skal være SF, der får ansvaret for, at regeringen går, vil det betyde, at de radikale kan stille hvilke som helst krav, og regeringen vil acceptere, ligegyldigt hvilke krav de radikale stiller. Det har vi jo allerede set. Først blev der taget afstand, så blev 25 års reglen accepteret, og så står SF med sorteper, hvis ikke de har forberedt, hvor disse grænser må sæt-

tes, og hvis ikke de har oplyst både deres egne og de socialdemokratiske vælgere bedre om, hvad dette spil egentlig går ud på fra socialdemokratiets side.

Og så hjælper det ikke – det har SF vel efterhånden opdaget – at man en overgang i virkeligheden kan argumentere på, at man er på linje med den kritik, LO, SiD, og jeg ved ikke hvem, har fremsat, for der er jo ikke grænser for skamløsheden hos topsocialdemokraterne i LO og SiD. SF kan med fuld ret sige, at de har fremført den samme kritik, men de må efterhånden vide – vi andre har jo oplevet det nogle gange, også i forskellige kritiske situationer – at når det kommer til stykket, bliver man alligevel faldet i ryggen af topsocialdemokraterne i LO og SiD.

Det vigtigste, SF har opnået ved aftalen i aftes, er nok ikke de nogle hundrede millioner kroners mindre afgiftsprovener i indeværende år; det vigtigste er jo nok trods alt de par stopklodser, der er blevet indbygget – og det skal vi da ikke være for fine til at ønske SF til lykke med – i efteråret 1982 og igen i efteråret 1983, når man skal til at tage stilling til, om indekseringen skal holde op ved nytår 1984 eller skal fortsætte. Så kan man sige, at det er da også en gevinst at have opnået de afslørende fjæs, som hr. Christophersen og hr. Poul Schlüter præsenterede for hele landets befolkning i går aftes. Jeg synes, det var helt usædvanligt, at det kom til at stå så klart, hvordan de herrer var forurettede over ikke i denne omgang at være blevet ministre, og det var da i sig selv meget skægt og også en lille del af en aftale værd, måske. Men stopklodserne er vel nok de vigtigste set fra SFs og vel også fra venstrefløjens synspunkt i almindelighed.

Jeg tror ikke på, at disse stopklodser vil blive brugt. De vil nok blive brugt i den forstand, at man selvfølgelig forhandlingsmæssigt står noget stærkere, men jeg tror, det vil ende med, at man ikke kommer med forslaget om, at øl- og tobaksafgiften skal bortfalde, men at den faktisk kommer til at træde i kraft den 15. december 1982, og jeg tror også, det vil ende med, at man med en eller anden begrundelse accepterer en fortsat indeksering, hvis det samarbejde overhovedet er i stand endnu i efteråret 1983.

Det, man vil bruge stopklodserne til, er at sikre skattereformen, den løbende værdistigningsafgift, pensionsbeskatningerne osv. Jeg